ജീവന്റെ നിലനിൽപ്പും ആദ്ധ്യാത്മികതയും

ഭൂമിയിൽ ജീവന്റെ നിലനിൽപ്പിന് ഏറ്റവും വലിയ ഭീഷണി മനുഷ്യരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവ് നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ട് അധിക കാലമായിട്ടില്ല. പരിസ്ഥിതിക്കു സംഭവിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ പലതും മനുഷ്യരുടെ ആധുനിക ജീവിതശൈലിയുടെ അനന്തരഫലമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല.

എല്ലാത്തരം ജീവന്റെയും ഗർഭപാത്രമായി കരുതപ്പെടുന്ന ഉഷ്ണമേഖലാവനങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിച്ച് തടി ബിസിനസ്സും റിസോർട്ടും ടൂറിസവും എസ്റ്റേറ്റും നടത്തുന്നത് എങ്ങനെ മഴയേയും മണ്ണിനെയും ജലസ്രോതസുകളേയും ജീവജാലങ്ങളേയും ബാധിക്കുന്നു എന്നറിയാൻ നമുക്ക് ദൂരെയെങ്ങും പോകേണ്ടതില്ല. ഒരു ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ നല്ല പങ്ക് നിറഞ്ഞിരുന്ന തെക്കേ അമേരിക്കയിലെ ആമസോൺ വനങ്ങൾ മുതൽ സഹ്യാദ്രിയിലെ ഒരു പച്ചക്കുടുമ്പി പോലെ മാത്രം അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന കൊടുംകാടുകൾ വരെ പൂർണ്ണനാശത്തിന്റെ വക്കിലാണ്. കാരണം മനുഷ്യന്റെ അത്യാർത്തി.

നമ്മുടെ കേരളത്തിലെ നദികളിൽ വേനൽക്കാലത്ത് കാണുന്ന വെള്ളം മഞ്ഞുമലകളിൽ നിന്ന് മഞ്ഞുരുകി വരുന്നതല്ല. മഴക്കാടുകളിൽ നിന്ന് ഊറിക്കൂടുന്നതാണ്. കാടുകൾ നശിക്കുമ്പോൾ ഊറ്റുകൾ വറ്റുന്നു. നദി വരളുന്നു. വർഷകാലത്ത്, ജലപ്രവാഹത്തിന്റെ വീര്യത്തെ തടഞ്ഞു നിർത്താൻ മരങ്ങളും വേരുകളുമില്ലാത്തതിനാൽ വ്യാപകമായി മലയിടിച്ചിലും മണ്ണു നീക്കവും സംഭവിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ കാടുകൾ മൂടിയിരുന്ന ഭൂമി ഊഷരമായിത്തീരുന്നു. വരൾച്ചയും പ്രളയവും മാറിമാറി വന്ന് ജീവികളുടെ ആവാസവ്യവസ്ഥയെ താറുമാറാക്കുന്നു.

നമ്മുടെ നഗരങ്ങളിൽ അനുദിനം പെരുകുന്ന മോട്ടോർ വാഹനങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് തള്ളുന്ന അവശിഷ്ട വാതകങ്ങളിൽ കാർബൺ ഡയോക്സൈഡും വിഷവാതകമായ കാർബൺ മോണോക്സൈഡും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ശ്വാസകോശ സംബന്ധമായ നിരവധി രോഗങ്ങളും ചില തരം ക്യാൻസറും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ ഇവയ്ക്കുള്ള പങ്ക് വ്യക്തമാണ്. അതിലുപരി ചൂടിനെ ആഗിരണം ചെയ്യുന്ന വാതകങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തെ ചൂടുപിടിപ്പിച്ച് ഗ്രീൻഹൗസ് ഇഫക്ട് എന്ന പ്രതിഭാസമുണ്ടാകുന്നു. അതായത് ഭൂമിയുടെ അന്തരീക്ഷത്തെ മുഴുവൻ തണുപ്പുകാലത്ത് ചെടികൾ വളർത്തുന്ന കണ്ണാടിക്കൂടു പോലെയാക്കി (Green House) സൂര്യന്റെ ചൂടിനെ പിടിച്ചെടുത്ത് അന്തരീക്ഷത്തിലെ ഊഷ്മാവ് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഭൂഗോളത്തിൽ മുഴുവനായി ഉണ്ടാകുന്ന ഈ പ്രതിഭാസത്തെയാണ് ആഗോള താപനം (Global Warming) എന്നു വിളിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ കാലാവസ്ഥയിൽ വൻമാറ്റങ്ങൾ വരുത്താൻ ഇതിനു കഴിയും. ഭൂമിയുടെ ഇരു ധ്രുവങ്ങളിലും ഹിമാലയം പോലെയുള്ള അതിപുരാതന പർവ്വതങ്ങളിലും യുഗങ്ങളായി ഉറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മഞ്ഞ് ഉരുകുന്നതു മൂലം സമുദ്രജലത്തിന്റെ നിരപ്പ് ഉയരുകയും, തൽഫലമായി ന്യൂയോർക്ക്, ബോംബെ, ബംഗ്ലാദേശ് തുടങ്ങിയ സമുദ്രനിരപ്പിലുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ വെള്ളത്തിനടിയിലാകാനുള്ള സാദ്ധ്യത നമ്മുടെ കൺമുമ്പിലുണ്ട്.

ആഗോള താപനത്തിന്റെ മുഖ്യകാരണം വികസിത രാജ്യങ്ങളിൽ മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്ന ഊർജ്ജവും അതിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടാകുന്ന ഉച്ഛിഷ്ട വാതകങ്ങളുമാണ്. ഇതിന്റെ അളവു കുറയ്ക്കാൻ രാജ്യങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ പല അന്താരാഷ്ട്ര സമ്മേളനങ്ങൾ ഐക്യരാഷ്ട്ര സംഘടനയും മറ്റും നടത്തിയിട്ടും ഫലമില്ല. അമേരിക്കയിലെപ്പോലെ ഊർജ്ജം വിഴുങ്ങുന്ന രാജ്യങ്ങൾ താപനം കുറയ്ക്കാനുള്ള കരാറുകളിൽ ഒപ്പുവെയ്ക്കാൻ മടിക്കുന്നു. പരിസ്ഥിതി നാശം മൂലം ജീവന്റെ നിലനിൽപ്പിനുള്ള ഭീഷണികൾ നൂറുകണക്കിനാണ്.

ഉൽപ്പത്തി പുസ്തകത്തിലെ വിവരണമനുസരിച്ച് മനുഷ്യന് ദൈവം കൊടുത്ത അനുഗ്രഹത്തെ മനുഷ്യൻ ശാപമാക്കി മാറ്റി എന്നൊരു വിമർശനം പലരും ഉയർത്തുന്നുണ്ട്.

"നിങ്ങൾ സന്താനപുഷ്ടിയുള്ളവരായി പെരുകി ഭൂമിയിൽ നിറഞ്ഞു അതിനെ അടക്കി സമുദ്രത്തിലെ മത്സ്യത്തിന്മേലും ആകാശത്തിലെ പറവജാതിയിന്മേലും സകല ഭൂചരജന്തുവിന്മേലും വാഴുവിൻ എന്ന് അവരോട് കൽപ്പിച്ചു" (ഉല്പ്പത്തി 1:28). ഈ കല്പ്പന തെറ്റായി ഉപയോഗിച്ച് മനുഷ്യൻ ഇതര ജീവജാലങ്ങളേയും പ്രകൃതിയെയും ചൂഷണം ചെയ്തു നശിപ്പിച്ചു എന്നാണ് പരാതി. യഹൂദ - ക്രൈസ്തവ പാരമ്പര്യത്തിൽ, സൃഷ്ടിയുടെ കേന്ദ്രവും മകുടവുമായി കരുതുന്നത് മനുഷ്യനെയാണ്. മറ്റു ജീവജാലങ്ങളെ അടിമകളെപ്പോലെ കരുതുന്ന പ്രവണത വളർത്താനാണ് മനുഷ്യന്റെ ശ്രമം. സ്വാർത്ഥ താൽപ്പര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും സ്വന്തം സുഖത്തിനു വേണ്ടിയും മാത്രം ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയെ നിഷ്ക്കരുണം ഉപയോഗിക്കാനുള്ള മനുഷ്യശ്രമങ്ങൾക്ക് മാറ്റം വരുത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഭൂമിയുടെ വിഭവശേഷി ഇല്ലാതാവുകയും ജലവും വായുവും മണ്ണും ആവാസയോഗ്യമല്ലാതാവുകയും ചെയ്യും എന്ന വസ്തുത ഇന്ന് നമുക്ക് വ്യക്തമാണ്.

പ്രകൃതിയുടെ സ്വാഭാവികമായ അവസ്ഥയാണ് ജീവന്റെ നിലനിൽപ്പിന്റെ അനുകൂല സാഹചര്യം. ആ അവസ്ഥയെ ഒരളവിൽ കവിഞ്ഞ് കലക്കിയാൽ എല്ലാത്തരം ജീവനും അവയുടെ ആവാസ വ്യവസ്ഥയും (Eco- System) കലങ്ങിപ്പോകും. ശുദ്ധജലം നിറഞ്ഞ ചെറിയൊരു കുളം നമ്മുടെ പറമ്പിലുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. കുടിക്കാനും കുളിക്കാനും തുണിയലക്കാനും നാം വെള്ളം ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നു കരുതുക. തെളിഞ്ഞ വെള്ളമെടുത്താണ്

നാം ഈ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നത്. എല്ലാ സ്വാഭാവിക കുളത്തിന്റെയും അടിയിൽ ചെളി കാണും. ആരെങ്കിലും നിരന്തരമായി ആ ചെളി കലക്കിയാൽ നമ്മുടെ ജീവനാവശ്യത്തിനൊന്നും ആ വെള്ളം ഉപകരിക്കയില്ല. താമരയും ആമ്പലുകളും പായലുകളും മീനുകളും തവളകളും മറ്റു ചില ജലജീവികളുമൊക്കെ ആ കുളത്തിൽ വളരുന്നു എന്നു കരുതുക. അവയോടു ബന്ധപ്പെട്ട് പൊൻമാനുകളും മറ്റ് പക്ഷികളുമൊക്കെ വന്നെന്നിരിക്കും. ഇതെല്ലാം കൂടിച്ചേർന്ന് ഒരൊന്നാന്തരം ആവാസവ്യവസ്ഥ കുളത്തിനും അതിനു ചുറ്റുമായി രൂപംകൊള്ളുന്നു. ഇതൊരു സ്വാഭാവിക പ്രകൃതി വ്യവസ്ഥയാണ്. മനുഷ്യന് ഇതിൽ നിന്ന് സ്വന്ത ആവശ്യത്തിന് നല്ല വെള്ളം കോരിയെടുക്കാം. പക്ഷേ, മറ്റെല്ലാ ജീവികൾക്കും ചെടികൾക്കും ആ കുളത്തിൽ അവകാശമുണ്ടെന്ന് മറക്കരുത്.

പക്ഷേ, മനുഷ്യൻ, ആ കുളം തന്റെ പറമ്പിലായതുകൊണ്ട്, തന്റെ മാത്രം സ്വന്തമാണെന്ന് കരുതിയാൽ കുഴപ്പമായി. ആ കുളത്തിൽ തുണി അലക്കാൻ വേണ്ടി ദോഷകരമായ സോപ്പു പതയോ മറ്റു രാസവസ്തുക്കളോ കലർത്തിയാൽ അത് ജീവികളെ ബാധിക്കും. സ്വന്തം കുടിവെള്ളം മുട്ടും. ആ കുളത്തിലെ വെള്ളമെല്ലാം മനുഷ്യന്റെ സുഖത്തിനുവേണ്ടി കൃത്രിമമായ ശീതളപാനീയമുണ്ടാക്കാൻ പമ്പുചെയ്ത് എടുത്താൽ അതും ആവാസ വ്യവസ്ഥയെ ബാധിക്കും.

ഏതാണ്ടിതുപോലെയാണ് ആഗോള പരിസ്ഥിതി വ്യവസ്ഥയും. മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു വ്യവസ്ഥ മാത്രമേ നമുക്കുള്ളുവെങ്കിൽ ഇനി ലോകത്തിനു വലിയ ഭാവിയില്ലെന്നാണ് പല ചിന്തകരും കണക്കു കൂട്ടുന്നത്. മറ്റു ജീവികളുമായി സ്നേഹപൂർവ്വം കഴിയാനാണ് മനുഷ്യനെ ദൈവം നിയോഗിച്ചത്. ആദാമിന്റെ അടുത്തുവന്ന് തങ്ങൾക്ക് പേരിട്ടു കിട്ടുവാൻ നിർഭയരായി നിൽക്കുന്ന പക്ഷിമൃഗാദികളെക്കുറിച്ച് ഉല്പത്തി പുസ്തകം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് മനോഹരമായ ഒരു രംഗമാണ്. ആദാമും ഹവ്വയും അന്ന് വെജിറ്റേറിയൻ ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർ തങ്ങളെ കൊന്നു തിന്നും എന്ന ഭയമൊന്നും അവർക്കില്ലായിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ പാപവും വീഴ്ചയും സംഭവിച്ചതിനുശേഷമാണ് അവർ 'നോൺ-വെജിറ്റേറിയൻ' ഭക്ഷണശൈലിയിലേക്ക് നീങ്ങുന്നത് (ഉല്പത്തി 9) അതോടെ മൃഗങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യനെ "പേടിയും നടുക്കവുമായി" എന്ന് വേദപുസ്തകം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ഈ അവസ്ഥ പടരുകയാണ് ഇപ്പോഴും. പുരോഗതി, വികസനം, വ്യവസായവൽക്കരണം, ടൂറിസം തുടങ്ങിയ ഓമനപ്പേരുകളിലൊക്കെ മനുഷ്യർ നടത്തുന്ന മിക്ക പ്രവർത്തനങ്ങളും ജീവന് ഭീഷണിയായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കേണ്ട എന്നു പറയാനും സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. ഭൂമിയിൽ ജീവനെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന ആവാസ വ്യവസ്ഥ നിലനിർത്തണമെങ്കിൽ ആധുനിക മനുഷ്യൻ അവരുടെ ജീവിതശൈലി കാര്യമായി മാറ്റേണ്ടിവരും. തങ്ങളുടെ അമിതമായ സുഖഭോഗതൃഷ്ണയെ സംയമനം ചെയ്ത് ഭൂമിയിലെ വിഭവശേഷിയെ വരുംതലമുറകൾക്കുംകൂടി ഉപയോഗിക്കത്തക്കവിധം ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തോടെയുള്ള വികസനം (Sustainable development) മാണ് നാം വിഭാവനം ചെയ്യേണ്ടത് എന്ന് അറിവുള്ളവർ പറയുന്നു.

ആത്യന്തികമായി, ഇതൊരു ആത്മിക പ്രശ്നമാണ്. മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്രഷ്ടാവിനോടും സഹജീവികളോടും സ്നേഹത്തിലും നീതിയിലും ത്യാഗത്തിലും പങ്കാളിത്തത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ബന്ധം നിലനിർത്തിയെങ്കിലേ ഒരു പുതിയ ജീവിതവ്യവസ്ഥ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. ഈ ലോകവും അതിന്റെ സമ്പത്തും സുഖവും മാത്രമാണ് മനുഷ്യന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യമെന്ന് കരുതിയാൽ ഏറ്റം വിനാശകരമായ ഭാവിയാണ് നമ്മെ കാത്തിരിക്കുന്നത്. Eco-Spirituality എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന ചിന്താധാര പരിസ്ഥിതിയും ആദ്ധ്യാത്മികതയും തമ്മിലുള്ള ആഴമായ ബന്ധങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നു.

ആദ്ധ്യാത്മിക ഗുരുക്കന്മാർ എന്നും ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മനിയന്ത്രണവും കാരുണ്യവും ഭൂതദയവും പരസ്പരസ്നേഹവും ത്യാഗബോധവും പുതിയ ലോകക്രമത്തിന് ഇന്നും പ്രസക്തമായ മൂല്യങ്ങളാണ്. ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ പാരിസ്ഥിതിക പ്രതിസന്ധിയെ അതിജീവിക്കുവാൻ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും ഇല്ല.